

არსებობს სპორტული ილზალი?

სპორტული ეურნალისტი დღემდე დაობენ იმაზე, არსებობს თუ არა სპორტული ილზალი. როგორც მომხრეებს, ისე მოწინააღმდეგეებს თავიანთს სასარგებლოდ ათავსებენ არგუმენტებს. მაგრამ თავი დაეხმებოთ ჭეშმარიტების დადგენას. ვიტყვით მხოლოდ, რომ ორივე შეხედულების მიმდევრებს თავისუფლად შეუძლიათ უამრავი მაგალითის მოყვანა, მაგრამ ორივე ბანაკი ერთნაირი უფლებით დასაბუთებდა შესანიშნავ საბჭოთა ძალისაღწევის დავით რიგერტს. ეს როგორ? — გაიკვირვებს მკითხველი. როგორ შეიძლება ერთი სპორტსმენი ურთი-

ერთსაწინააღმდეგო შეხედულებების დამამტკიცებელ მაგალითად გამოდგეს? შევეცდებით ეს მკითხველს ფაქტებით დავუმტკიცოთ.

ცოტაოდენი ისტორია. 1972 წელი. მიუნხენის XX ოლიმპიური თამაშები. ძალისხმობის მოყვარულები მოუთმენლად მოელონ რიგერტსა და ბულგარელი ა. ნიკოლოვის ორთაბრძოლას. მათი მოლოდინი არ გამართლდა — რიგერტმა ნული მიიღო ატაცში, მოძრაობაში, რომელშიც იმ დროს მსოფლიო რეკორდს ფლობდა. ნიკოლოვმა გაუჭირებლად მოიპოვა ოქროს მედალი.

1974 წელი. ვერონა. ვერონის ჩემპიონატი. ეს ძალისხმობის კვლავ ჩაბნედილობა. ამჯერად ბრძოლა მართლაც საინტერესო და დაძაბული გამოდგა. მეტოქეებმა ასალი მსოფლიო რეკორდით დაამთავრეს შეჯიბრება — 385 კგ. ჩემპიონი გახდა რიგერტი: მეტოქეზე მსუბუქი აღმოჩნდა.

დაბოლოს, კვლავ 1974 წელი. ფილიპინების დედაქალაქი მანილა. მსოფლიო ჩემპიონატი. ქვემეხი წონის ათლეტთა შორის კვლავ დაძაბულ ბრძოლას მოელონ ნიკოლოვსა და რიგერტს შორის.

საბჭოთა ძალისხმობის უდიდესი გამოსვლის შემდეგ რიგერტმა ნამდვილად გაასაჩივრა გულშემატკივრები. მან არამარტო გაიმარჯვა და ჩემპიონის წოდება მოიხვეჭა, არამედ ორი მსოფლიო რეკორდიც დაამყარა, რაც მანამდე ვერც ერთმა ძალისხმობა ვერ შეძლო. მასტეტის ათლეტის ჯამი ორჯინა (387,5 კგ) მისაღვე მსოფლიო რეკორდს 2,5 კგ-ით სუბს, აკურსში კი მისი მიღწევა 215 კგ-ს უდრის. შესაბამის ოქროს მედალს რიგერტმა ატაცში გამარჯვებისთვის მიიღო — 172,5 კგ.

ვერცხლის მედალი მოიპოვა სსრ კავშირის ჩემპიონმა, ხმელნიკელმა ს. პოლტარაკიმ, რომელიც გამარჯვებულს 20 კალორამით ჩამორჩა.

მკითხველთათვის მივნიშნავთ იმის განსაკუთრებით საინტერესო რიგერტს ილზალი და სად არა... დასასრულს დავსძენთ, რომ შეიძლება წონის შემდეგ სსრ კავშირის ძალისხმობის 42 ქულა აქვთ, ფიგურანტზე კი მათგან გამოსასვლელია ცოდეც სამი ძალისაღწევა. ბულგარელებს 72 ქულა აქვთ და მხოლოდ ერთი სპორტსმენის გამოყენების უფლება.

ბ. მხინძა.

ტარიელ ქლანტის ოქროს სერიი

ტარიელ ოქლანტის კოლომეტრზე მოსულმა ნაადრევმა თოვლმა შევიცარიის ამ ქალაქში ცივი წვიმა გამოიწვია და ტყევის მსოფლიო მსოფლიო ჩემპიონატი მოასპარეშეთა შედეგებზე იმეოქმედა, მაგრამ ბრძოლების დაძაბულობა წუთითაც არ განელებულა.

უკან დარჩა შეჯიბრების ერთი კვირა. საბჭოთა სპორტსმენებმა ამ პერიოდში იმდენი მედალი მოიპოვეს, რამდენიც დანარჩენი 63 ქვეყნის სპორტსმენებმა ერთად და ამით მიუნხენის ოლიმპიადში წაგების შემდეგ სრული რეაბილიტაცია მიიღეს.

საბრძოლო ნებისმიერი შანსანის სტანდარტზე (3x40) სროლაში წოდება ასპარეზობა ამერიკელმა ლ. ბასკემ მოიგო — 394 ქულა. მას ქულით ჩამორჩა უ. გუნდური (გერმ) და კიდევ ქულით — თანაგუნდელი ლ. უიგერი. გუნდურ ასპარეზობაშიც ამერიკელებმა იმარჯვეს — 1155. სსრ კავშირის ნაკრებმა მათთან 3 ქულა წაგო.

აშშ-ს ნაკრების უპირატესობით აღინიშნა არმიული შანსანის 300 მეტრზე სროლა — 4543 ქულა. სამაგიეროდ, 26 სექტემბერს საბჭოთა სპორტსმენებმა ისახელეს თავი: მცირეკალიბრიანი სტანდარტული პისტოლეტის სროლაში ქალთა გუნდმა 1749 ქულა

მოაგროვა და მ. ქულით გაუმჯობესა მსოფლიო რეკორდი. პირად შეჯიბრებაში კიველმა 5. სტოლაროვამ 586 ქულით მოგროვება შეძლო და 3 ქულით გადააჭარბა 1971 წელს ლ. ნიკოვას მიერ დამყარებულ მსოფლიო რეკორდს. ძველი რეკორდი გაიმყარა ვერცხლის პრიზორმა, ბელგოროდელმა გ. გარბოვამ, ერევნელმა ზ. სი-მონიანმა კი 580 ქულით III ადგილი დაიკავა.

გუნდურ ჩათვლაში II ადგილზეა ავსტრალიის ნაკრები — 1719 ქულა, სოლო III — ფრანკის კოლექტივი — 1706.

ვაგები ამ დღეს მსხვილკალიბრიანი რევოლვერ-პისტოლეტით. ასპარეზობაში გუნდური პირველობა ამ ვარჯიშშიც საბჭოთა სპორტსმენებმა მოიგეს — 2343 ქულა. ამერიკელები 4 ქულით ჩამორჩნენ.

სასროლო სპორტის საერთაშორისო

კავშირმა გადაწყვიტა 1977 წლის მსოფლიო ჩემპიონატი საფრანგეთში მოაწყო.

ბერნში გრძელდება მესტენდურეთა მსოფლიო ჩემპიონატი. მოგვალ სტენდურე მოსპარევე ვაგებმა გუნდური ტურნირი დაამთავრეს. შეჯიბრება უაღრესად დაძაბული იყო. ბოლო სერიისას, როცა სასროლოზე უკანასკნელი კოექტივი გამოვიდა, საერთო გუნდურ ჩათვლაში საბჭოთა სპორტსმენები II ადგილზე იყვნენ, მაგრამ თბილისელი სპორტის დამსახურებული ოსტატის ტ. ქლენტის („ლოკომოტივი“) მონაწილეობამ ოქროს მედალის ბედი სსრ კავშირის ნაკრების სასარგებლოდ გადაწყვიტა.

ქლენტმა, რომელსაც საერთაშორისო კლასის სპორტის ოსტატი ზ. მამხანელი ავარჯიშებს, ოქლანტის თევში გატყდა.

პირადი პირველობა გრძელდება.

ბილაოა დასაქვითვის იმია

იყო დრო, როცა ქართულ ქიდაობაში აბსოლუტური უპირატესობა აღმოსავლეთ საქართველოს ფალანგებს ეკუთვნოდათ. დასავლეთსაც ჰყავდა გამოჩენილი მოქიდავები, მაგრამ, ჯერ ერთი, მათი რიცხვი ერთ ათეულს არ აღემატებოდა და, მეორეც, ისინი უმეტესად მხოლოდ ბუნებრივი ნიჭის წყალობით გადიოდნენ ფონს და ტრადიციისთვის მაინცდამაინც არც იტყებდნენ თავს.

დღისთვის ეს სხვაობა შესამჩნევად შემცირდა. ყოველ შემთხვევაში, დასავლეთ საქართველოს ბევრი რაიონი ტოლს აღარ უდებს ქართული ქიდაობის ტრადიციულ ცენტრებს. ეს ერთხელ კიდევ ცხადყო ამას წინათ ზესტაფონში ჩატარებულმა ტურნირმა, რომელიც რესპუბლიკური სპარტაკიადის ერთ-ერთ ზონალურ (დასავლეთის ზონა) ასპარეზობას წარმოადგენდა.

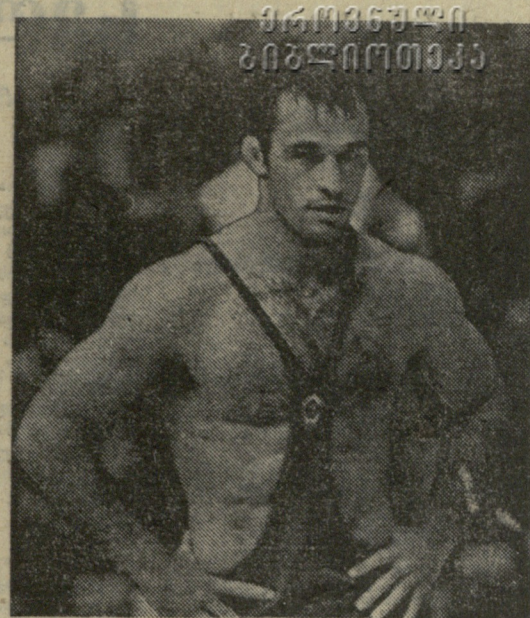
ყველაზე მეტ ქებას ზესტაფონელი მოქიდავები იმსახურებენ (მწვრთნელი ჯ. ჩანაშვილი). მათ გუნდური პირველობა მოიგეს.

კარგი თიბეჭდილება დატოვეს ლენტეხის (II ადგილი) და მახარაძის (III ადგილი) რაიონების წარმომადგენლებმა.

სამწუხაროდ, იყვნენ სუსტად მომზადებული კოლექტივებიც. პირველ ყოვლისა, ჩხოროწყუსა და ხობის რაიონების გუნდები, რომ-

ლებსაც პირობით თუ შეიძლება ვუწოდოთ გუნდები (ხობელთა ღირსებას, მაგალითად, მხოლოდ 4 მოქიდავე იცავ

გვერდი რამ არის, პორაცია, მკაცრად ისეთი...

მარცხენა
გიგლიშვილი

ჩვენ იგი გვანცოვებებს.

ერთი უცხოელი სოციალოგი ჩიოდა: თანამედროვე ადამიანი თითქმის დაკარგა უფროსებისთვის — განცვიფრების უნარი. მთავრად კაცი გაფრინდა და, თითქმის არაფერი მომხდარა, ბეის-ბოლის მატჩი უფრო აინტერესებდა...

ჩვენ იგი გვანცოვებებს. და უკვე მერამდენე წელია, ეს სასიამოვნო შეგრძნება თავს არ გვანებებს. ჭიდაობით საქართველოში აბა, ვინ უნდა გააკვირვო. როდემოდო, მსოფლიო, ევროპის, სსრ კავშირის ჩემპიონები, რომ იტყვიან, დასტა-დასტად გვყოლია. ვგონებ, არ გამოჩნდება ქვეყნად კაცი, შეგვედგოს ქართული საფალავო სკოლის ერთ-ერთ მოწინავე ადგილზე მთელს მსოფლიოში. ამას ტრახანით არ ვამბობთ; საჭიდაო ისტორიის ფოლიანტები სავსეა ჩვენი ფალავების ტრადიციული გამარჯვებების ამბებით. წაიკითხე და გაიხარე, რა გინდა, სულ და გულ, რომელი ლითონისგან გამოკეთდა მელაღს არ ნახავ ჩვენი მოქიდავების სამო ყულაბაში.

და მაინც, იგი გვანცოვებებს, მიუხედავად ჩვენი ჭიდაობის უმდიდრესი ტრადიციებისა, მიუხედავად მისი მრავალსაუკუნოვანი ისტორიისა და, ბოლოს, ურჩხუბი ფალავან-ჩემპიონისა.

იქნებ ამ განცვიფრებას ისიც უდევს საფუძვლად, რომ თავისუფალი ჭიდაობის ქართული სკოლის კარიბჭეს მსოფლიო ასპარეზზე ეს ერთი სახელოვანი ბურჯი შემორჩა. იგი თითქმის რაინდების დარად იცავს წაღურბლს, ამ დიასაც სახელოვან სკოლას, რათა უანგე არ მოეცილოს წინამორბედთა მონაპოვარ-ნამოვარჩა.

დიახ, იქნებ მისი განსაკუთრებული ადგილი თანამედროვე ჭიდაობაში ჩვენი მხრივ ჩემპიონთა მკვეთრი დეფიციტითაცაა გამოწვეული. ვინ იცის... ერთი კი ნათელია: ლევან თედიშვილი ჩემპიონთა ჩემპიონია, ფალავანია, რომელსაც მძლავრი ხელებითა და ტექნიკით რაინდის ზურგით ძალუძს კოი-ზისის კონკრეტულ პერიოდში იტვირთოს სიმძიმე, რომლის ტარებაში ჭრჭერობით მეგობარ-ამხანაგები ღირსეულად ვერ ემხრობიან.

ის დარჩა, როგორც თავისებური სიმბოლო თავისუფალი სტილის მოქიდავთა სკოლის წინანდელი ძლიერებისა, როგორც მისი უპირველესი და, სამწუხაროდ, თითქმის ერთადერთი აღამაღარი.

იგი ჩვენ გვანცოვებებს. მისი ოპტიმიზმი ერთი აუწყრებელია, მაინც, ამ რაინდის აღამაღს აქვს ჩვეულებრივი ადამიანური სისუსტეები, რომელთა მიჩქმალვა-დამალვა აგრერებად უჭირთ ჩვეულებრივ მოკვდავთ.

მას მძიმე ტვირთი აქვს წამოკიდებული და ზოგჯერ ისრება მისი სიმძიმის ქვეშ, მაგრამ უმალ იმართება წელში, რამეთუ ერთობ საღად აფასებს შექმნილ სიტუაციას (საორტო სულაც არ არის სტაბილური სფერო, სადაც ჩემპიონებს სამარადისო ტახტი უდგათ).

დიახ, თვით მსოფლიოს საუკეთესო ჩემპიონს, ყველა დროის ფალავანს, როგორც მას უწოდებენ საბჭოთა და უცხოელი სპორტული მიომიზილელები, აქვს თავისი მწვავე სპორტული პრობლემები... ოღონდაც, სხვებისგან განსხვავებით იგი საძირკველშივე „მკურნალობს“ მათ.

ვგრძნობ, წერილის თავში ბევრი ნართაული ფრაზა გამოვიყენე და დროა მკითხველს ზოგიერთი ბუნდოვანი მოსაზრება განვუმარტო. მით უმეტეს, რომ ისინი, ეს განმარტებები, ასე ვთქვათ, პირველყოფილიდან მაქვს მიღებული.

მსოფლიოს სამეზის ჩემპიონი წლეულს გამოჰყავთ ევროპის პირველობაზე მადრიდში. კეთილი და პატიოსანი, რა არის ამში საკვირველი? ლევანმა მადრიდიდან გამარჯვებული გვიბრუნდება. მაგრამ სპეციალისტებისა და მისი აზრითაც ეს უფრო პირობის გამარჯვებას ჰგავდა.

„ეს იყო პირველი შემთხვევა, როცა ნაერების მწვრთნელები დაეჭვებული იყვნენ ჩემს საბოლოო გამარჯვებაში. ისინი ლევალიდნენ, ჩემს ხალიხს არ შორდებოდნენ და უკმაყოფილოდ აქნებდნენ თავს. მათი ნერვულობა შეც გადმომდო. ასაღელვებელი კი მართლაც ბევრი მქონდა. რატომ? ერთ-ერთი ვარჯიშის დროს, ეს იყო შარშან დეკემბერში, სერიოზულად დაავადე ლავის ძალი. ამის გამო კარგა ხანს ვეღარ ვვარჯიშობდი, ვერც თბილისის საერთაშორისო ტურნირში ვიჭიდავე. მერე კი, როცა მოვრჩი, ჯიჟურ დავიწყე ინტენსიური მზადება ევროპის ჩემპიონატისთვის. ეტყობა, ვერ მოვზომე, გადავიღალე, ისე ვეღარ ვიყავი ჯანზე, როგორც მინდოდა. აღბათ ჩვენებს რომ ენახათ ჩემი ჭიდაობა მადრიდში, ვერ მიცნობდნენ — იმდენად შეშეცვლა ჭიდაობის მანერა... მართალია, ესპანეთში

სამი წმინდა გამარჯვება მოვიპოვე, მაგრამ ქულებით მოგება მაინც კარგობდა. ასე იყო თუ ისე, მადრიდის ხალიჩიდან, რომ იტყვიან, „მშრალად“ გამოვედი — ევროპის ჩემპიონი გავხდი, მაგრამ რის ვაი-ვაღლახით...“

ეს მომენტი გულმემატიერებისთვის სრულიად შეუმჩნეველი დარჩა. თედიშვილის ჩემპიონობა ყველამ ჩვეულებრივ ამბად მიიღო. და მხოლოდ სპეციალისტთა ვიწრო წრე სერიოზულ შემოთქმებას გამოთქამდა უძლეველი ფალავანის სპორტული ფორმის გამო: წინ რომ სტამბულის მსოფლიო ჩემპიონატი იყო!

„ნაერების მწვრთნელებს სულაც არ ვაღანაშუალებე. მათი უნდობლობა საფუძვლიანი გახლდათ. მწვრთნელი რომ ვყოფილიყავი და ეკითხათ, „მადრიდის ფორმით“ თედიშვილს სტამბულში წაუყვანთ თუ არაო, მეც ასევე შევყოყმანდებოდი. ნებისმიერმა სპორტსმენმა, როგორი სახელოვანიც უნდა იყოს, ყოველ ცალკეულ შემთხვევაში საქმით უნდა დაამტკიცოს თავისი ძალა და პრეტენზია. რეაბილიტაციისთვის მზად იყო უფის საკავშირო ჩემპიონატის ხალიჩა. აი, სად უნდა მექიდავა, თუკი მინდოდა სტამბულის ტურნირის მონაწილე ვყოფილიყავი.“

როგორც ხედავთ, თვით უძლეველ ფალავანსაც აწუხებთ სერიოზული პრობლემები. მათ არა აქვთ უფლება თუნდაც ერთი წუთითაც მოდუნდნენ, სისუსტე გამოიჩინონ, ხელი აიღონ ბრძოლაზე. ეს კი არა, მათ ავადმყოფობის უფლებაც არა აქვთ — ვერ ივარჯიშებ, დასუსტდები, გუშინდელი მეტოქეები წამოგეწვიან, დაიწყება ლევა, შეჭიბვები კი დასუსტებულ, რიგიანად უვარჯიშებელ კაცს უზარმაზარ ნერვულ ენერგიას ართმევს... აი, რატომ არა აქვთ უფლება სახელოვან ფალავანებს წუთით მაინც დაუფიქრონ საჭიდაო სამუაროს გაუთავებელ ორმბრალს. ასეთია სპორტული ცხოვრება.

ახლა მას უნდა ეფიქრა „შინაურ“ მეტოქეებზე, მრისხანე კოკეტურენტებზე, რომლებსაც მადრიდის მსოფლიო ჩემპიონატამდე თედიშვილის ძლიერადმოხლო ფიგურის ფონზე სერიოზულად არავინ დებულა სათვალავში (რა თქმა უნდა, მსოფლიო ჭიდაობის მასშტაბით). ეს იყო ყველაზე სერიოზული გამოცდა არა მარტო სპორტული თვალსაზრისით არამედ მკითხველთათვის გასაგები მიზეზების გამოც. ამოცანას ისიც ართუ

სკლაგა-ნახმობარი წუთი!

პარკოვ — კორჩინოს პლიმპატრი „ნაღალიას“ ფურცლებზე

მსოფლიო პირველობის პრემიაზე მატჩი

პარკოვ — კორჩინო 2:0 (4 ყაიმი)

მსმომომ, 27 სექტემბერი. (ტელეფონით, ჩვენი სპეც. კორ.). მატჩის VI პარტია დღეს გათამაშდა პ. ჩაიკოვსკის სახელობის საკონცერტო დარბაზში.

კორჩინომ (მაგები) ბევრისთვის მოულოდნელად რუსული პარტია გაითამაშა. ეს დებიუტი მშვიდობიანი თამაშის მომასწავებელია. რთული ბრძოლის გასაჩაღებლად კარგოვმა ე. ლასკერის, ხ. კაპაბლანკასა და პ. პილსბერის ცნობილი პარტიების მსგავსად თამაშა. კორჩინო არ მოულოდნელად ამას, იგი სულ უფრო ბევრს ფიქრობდა საბასს სვლეტზე.

... კორჩინომ თამაშად შესწირა პაიკი. კარგოვმა შეწირა მიიღო და პაიკის მტკიცედ ჩაეკადა. ბრძოლას ფსიქოლოგიური ელფერი მიეცა. კორჩინოს, რომელსაც თავად უყვარს შემოთავაზებული პაიკის აყვანა და დაცვა, ახლა იერიშზე უნდა ეფიქრა.

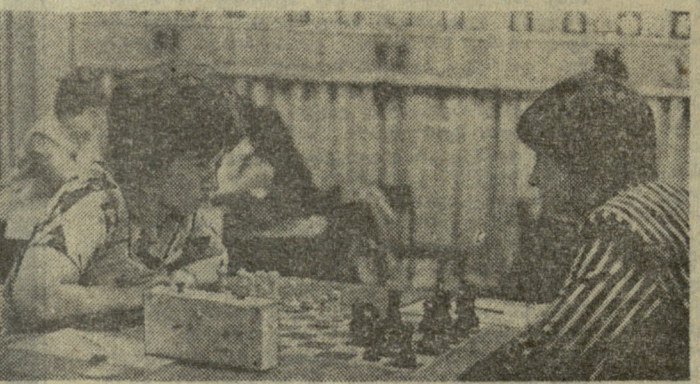
მალე კორჩინო ციტატა შეაწუხა. საუკეთესო სვლას მუდამ ვეღარ აჩვენებდა. დროის ნაკლებობა სულამსუხეთა გეგმით რომ დაეცა, კორჩინომ თამაშის ამოღება მოიწოდებდა და უსწორო შეწირვები წამოიწყო. ამაზე, რა თქმა უნდა, მისი დამარცხება დააჩქარა, მით უმეტეს, რომ კარგოვი სწორად და სწრაფად თამაშობდა.

მოგვყავს VI პარტია.

პარკოვ — კორჩინო

რუსული პარტია

1. e4 e5 2. მf3 მf6 3. მe5 d6 4. მf3 მe4 5. d4 d5 6. კd3 ე7 7. 0-0 მe6 8. ეe1 მd4 9. c3 f5 10. ლb3 0-0 11. მd2 მფ8 12. h3 კh5 13. ლb7 ეf6 14. ლb3 გფ6 15. კe2 კh4 16. ეf1 კf3 17. მf3 კf2+ 18. ეf2 8: f2 19. მფ: f2 ლd2 20. მფ5 ეf8 21. ლa3 ლd8 22. ეf4 h6 23. მf3 ეფ2 24. კd3 ეe4 25. გ3 ეf6 26. ლc5 გ5 27. 8: გ5 hგ 28. კ: გ5 ე4e6 29. ეe1 ლგ8 30. h4 ეფ6 31. ე: ე6. შედეგად დროს გადაცილება.

იქნებ ალორკინებაა

როცა 1968-1970 წლებში რ. ფიშერი ტურნირებში არ მონაწილეობდა, ხმა დაიბნა, თითქმის ამერიკელმა დი-ლოსტატმა ჰადრაქე გული აიკრულა. მაგრამ ეს კორი აღმოჩნდა. თურმე ფიშერი შინაურ მეტროპოლიტად დიდი ბრძოლისთვის ემზადებოდა. ეს მხოლოდ მაშინ გამოჩნდა, როცა მან კერძალამა-დე-მალორკის საზონათორი-ხო ტურნირში დაარბია მეტოქეები, მერე შთამბეჭქტის ანგარიშით შედგენილი სძლია მ. ტაიმანოვს, ბ. ლარსენს, ტ. პეტროსიანსა და ბ. პასკის. ახლაც, უკვე მესამე წელია ფიშერს ერთი სატურნირი პარტია არ უთამაშია. იქნებ კვლავ სურს გააოცოს ჰადრაქის სამყარო...

ასტონიკით ეს აზრები მიტრიალებდა თავში, როცა 111 ტურში ე. ფათალიშვიტის თამაშს ვაღდეშდები თვალს სსრ კავშირის ორგზის ჩემპიონ მ. რანიკუსთან. იგი მარჯვედ,

— რისთვის გიყვართ ჰადრაქი? კორჩინო: ეს ჩემი ცხოვრებაა. პარკოვ: რა შეგიძლიათ იგი ხომ ჩემთვის ყველაფერია.

— რომელ ასაკში დაიწყეთ თამაში? კორჩინო: 13 წლისა. პარკოვ: ოთხი და ხუთი წლის შორის. მაგრამ ჰადრაქი ჩემთვის ყველაფერი სულ ახლახან გახდა. 1969 წელსაც კი, როცა ჰაბუშენი მსოფლიო ჩემპიონი უფიქრი, არ ვფიქრობდი, რომ ყველაფერი ასე შემობრუნდებოდა.

— თქვენი იდეალი ჰადრაქი? კორჩინო: უმანულო ლასკერი. პარკოვ: იდეალი შეიძლება იყოს მხოლოდ შენაყრები სახე. ჩემი აზრით, ყველაზე მეტად მას კაპაბლანკა უახლოვდება.

— რა არის მთავარი თამაშში — იმპროვიზაცია თუ ანალიზი? კორჩინო: მთავარია სინთეზი. მოჭადრაკის ძალა დამოკიდებულია იმაზე, თუ რამდენად პარმონიულადაა შესამებული მასში ეს თვისებები.

პარკოვ: ეს პოზიციის ხასიათზეა დამოკიდებული. — შეტყევა სჯობს, თუ კონტრეტეგა?

პარკოვ: შეტყევის როლში ყოფნა უფრო ადვილია, ვინაიდან მისი მოქმედება, ასე ვთქვათ, პირველადია, ხოლო კონტრეტეგის ბევრად მეტოქის მოქმედებიდან გამომდინარეობს. პარკოვ: ჩემს სულთან უფრო ახლოსაა კონტრეტეგის, მაგრამ თუ შეტყევის შესაძლებლობა გაჩნდება, უარს არ ვიტყვი.

— რომელ ფიგურას ეტრფით ურუმ-რად (რა თქმა უნდა იმდენი გარდა)? კორჩინო: ალბათ არც ერთს. პარკოვ: მას, რომელიც ყველაზე კარგად გამოიყურება დაფაზე.

— ცაიტნოტის აზრდელი თუ გაუ-სებთ? კორჩინო: ბუნებრივია, მაწუხებს, იმიტომ, რომ იგი ხდება და შეცდომების მიზეზიცაა.

პარკოვ: არა, არ მაწუხებს. — ყველაზე სასიხარულო მოვლენა თქვენს ცხოვრებაში?

პარკოვ: სსრ კავშირის ჩემპიონის პირველი ოქროს მედალი; რომელიც 1960 წელს მოვიპოვე. პარკოვ: ვიმედოვნებ, რომ იგი წინა მაქვს.

— ყველაზე დიდი წყენა? კორჩინო: პრეტენდენტთა ფინალური მატჩის წაგება სპასისთან 1968 წელს.

პარკოვ: არ მახსოვს... ასეთი შეკითხვა და მოფიქრებაზე კი მხოლოდ 30 წამი... არა, არ მახსოვს. რა უყვით, და ეს „დროის გადაცილება“ იყოს ჩემი პირველი წყენა.

— რას აკეთებთ წაგების შემდეგ? კორჩინო: დიდხანს ვსვრიბთ განმარტებით.

პარკოვ: იმას, რასაც მოგების შემდეგ.

— ძნელი გამარჯვების შემდეგ? კორჩინო: იგი არ მოქმედებს ჩემს ჩვეულებრივ ქმედებაზე.

პარკოვ: კიდევ ცოტა ხანს თამაშში ვარ, ვანალიზებ, მაგრამ მალე აუცილებლად ვცდილობ სულაც აღარ ვიფიქრო ამასზე.

— საერთოდ თქვენი ყველაზე ძნელი პარტია? კორჩინო: შესაძლოა, მეკინგთან მე-ოთხედფინალური მატჩის პირველი პარტია.

პარკოვ: ფილიპინელ ტორესთან შეხვედრა. ჰაბუშეთა შორის 1969 წლის მსოფლიო პირველობის შესარჩევ ტურნირში. მას უნდა გადაეწყვიტა, ვითამაშებდი თუ არა ფინალში. თავიდან ჩემი საქმე კარგად წავიდა, მერე — გაფუქდა, მერე — კვლავ კარგად, შემდეგ — ცუდად, ამჟამად კვლავ, უიმ